Diumenge 3 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,1-4;4,14-21): (...) Jesús vingué a Natzaret, on s'havia criat, i entrà, segons el seu costum, el dissabte a la sinagoga, i s'aixecà a llegir. Li fou ofert el volum del profeta Isaïes, i desenrotllant el volum trobà el lloc on estava escrit: L'Esperit del Senyor és sobre mi. Ell per a això m'ha ungit, per a evangelitzar els pobres. M'ha enviat a predicar als captius l'alliberament i als cecs la visió, per deixar els oprimits en llibertat, per predicar un any de gràcia del Senyor» (...).

Jesucrist és el principal artífex de l'evangelització del món

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui l'Evangeli ens diu que Jesucrist, consagrat pel Pare en l'Esperit Sant, és el vertader i perenne protagonista de l'evangelització: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu". Aquesta missió del Crist continua en l'espai i en el temps, travessa els segles i els continents. És un moviment que eix del Pare i, amb la força de l'Esperit, arriba la bona nova als pobres en sentit material i espiritual.

L'Església és l'instrument principal i necessari d'aquesta obra del Crist, perquè està unida a Ell com el cos al cap. Déu, per mitjà de Jesucrist, és el principal artífex de l'evangelització del món.

—Però el Crist mateix ha volgut transmetre a l'Església la seva missió, i ho ha fet tot infonent l'Esperit Sant en els seus deixebles, aquell mateix Esperit que reposà sobre Ell i romangué en Ell durant tota la seva vida terrenal, atorgant-li la força de "proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum".

La joia de creure

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, en aquestes dècades ha augmentat la "desertització" espiritual. S'ha difós el buit. Però precisament a partir de l'experiència d'aquest desert, d'aquest buit, és com podem descobrir novament l'alegria de creure, la seva importància vital per a nosaltres, homes i dones.

Al desert hom torna a descobrir el valor del que és essencial per a viure; així, en el món contemporani, són molts els signes de la set de Déu, del sentit darrer de la vida, sovint manifestats de forma implícita o

negativa. I en el desert es necessiten sobretot persones de fe que, amb la seva pròpia vida, indiquen el camí vers la Terra promesa i d'aquesta forma mantenen viva l'esperança. La fe viscuda obre el cor a la Gràcia de Déu que allibera del pessimisme.

—Podem representar la fe com un pelegrinatge en els deserts del món contemporani, tot duent solament allò que és essencial: ni bastó, ni alforja, ni pa, ni diner..., sinó l'Evangeli i la fe de l'Església.